

Sygn. akt I PK 73/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko A. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 listopada 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Krakowie

z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda J. S. na rzecz pozwanego A. C. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w K.) na rzecz pełnomocnik powoda adw. N. S. kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt IV P (...) oddalił powództwo J. S. przeciwko A. C. w sprawie o zapłatę zaległych kwot tytułem diet za podróże służbowe oraz ryczałtów za noclegi, a także zasądził od

powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego wyroku apelację złożył powód zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. Błędą interpretację art. 77⁵ § 3-5 k.p.;
2. Błędne uznanie „Obwieszczenia Nr 1/2009 z 2 stycznia 2009 r.” jako dokumentu prawnego, obowiązującego w firmie pozwanego;
3. Błędą ocenę kwoty 48.577,05 zł jako kwoty bezspornej;
4. Błędą ocenę prawidłowości naliczania diet i ryczałtów noclegowych przez pozwanego;
5. Oddalenie wniosku o powołanie biegłego księgowego (rewidenta);
6. Nie uwzględnienie zeznań świadka M. S.;
7. Niekonsekwentne zastosowanie zeznań świadków w sprawie wypłat rejestrowanych w zeszycie (rejestrze) lub jak Sąd nazwał listy płac;
8. Nieprawidłową interpretację rozmowy powoda z M. C..

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt VII Pa (...) oddalił apelację powoda.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona powodowa zaskarżyła skargą kasacyjną w części co do kwoty 12.955,05 zł wraz z należnymi odsetkami. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano oczywistą zasadność skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Pełnomocnik powoda wskazał, że uchybienia Sądu II Instancji w zakresie powołanych naruszeń przepisów proceduralnych miały istotny wpływ na wynik postępowania, w jego ocenie Sąd nie rozpoznał wszystkich zarzutów podniesionych przez powoda w apelacji, czym naruszył art. 378 § 1 k.p.c. Ponadto skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów materialnych, tj. art. 77² § 1 i 2 k.p., art. 104 § 1 i 2 k.p. oraz art. 18 ust. 1 ustawy o czasie pracy kierowców. Zdaniem skarżącego Sąd błędnie uznał, że pozwany mógł uregulować kwestię należności kierowców za wyjazdy służbowe w regulaminie pracy mimo,

iż zatrudniał on mniej niż 20 pracowników, jak również błędnie przyjął, że „Obwieszczenie nr 1/2009” ma charakter wiążący.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak spełnienia ustawowych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a z ostrożności procesowej o oddalenie skargi w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie może zostać przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wobec powyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że w danej sprawie zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Pełnomocnik powoda wskazał w skardze, że podstawą przyjęcia jej do rozpoznania jest to, że jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że strona skarżąca skutecznie wykazała, że złożona skarga jest oczywiście uzasadniona.

Utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, że wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9

stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Skarżący nie zdołał skutecznie wykazać, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Argumenty przedstawione przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowią jedynie powtórzenie uzasadnienia określonych zarzutów podstawy materialnoprawnej rozpatrywanej skargi kasacyjnej i nie wskazują na występowanie w sprawie takich naruszeń, których kwalifikowany

charakter uzasadniałby przyjęcie skargi do rozpatrzenia. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zabrakło odpowiedniego wyводу, w którym autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu powołanego wyżej przepisu nie przekonuje samo powtórzenie uzasadnienia zarzutów podstawy materialnoprawnej skargi kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą podstawy do przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1 niniejszego postanowienia). Rozstrzygnięcia zawarte w pkt 2 i 3 mają swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 ust. 1 i 2, § 12 ust. 1 pkt 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).